

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Y. B.**, zast. Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem, se sídlem Májová 606/35, Cheb, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2018, č. j. MV-44953-11/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2019, č. j. 57 A 114/2018 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), usnesením ze dne 25. 1. 2017, č. j. OAM-15577-9/ZM-2016, zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud předně neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že se žalovaná měla vypořádat se skutečností, že v době vydání napadeného rozhodnutí byla v platnosti novelizace zákona o pobytu cizinců, která již neobsahovala limitující podmínku podání žádosti nejpozději 30 dnů před uplynutím platnosti pobytu a neobsahovala ani důvod k zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud připustil, že zákonem č. 222/2017 Sb., který nabyl účinnosti dne 15. 8. 2017, došlo ke změně zákona o pobytu cizinců, odkázal však na přechodná ustanovení tohoto zákona, tedy jeho část první čl. II bod 1. a 2. tohoto zákona, podle kterých se řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle uvedených přechodných ustanovení současně zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, cizinci, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstává v platnosti po dobu v ní uvedenou; pro účely prodloužení její platnosti a práv a povinností s ní souvisejících se postupuje podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. S ohledem na uvedené krajský soud uzavřel, že žalovaná nepochybila, pokud rozhodovala podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání žalobcovy žádosti.

[5] Podle krajského soudu ve věci nebylo sporné, že poslední den lhůty k podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců připadl na den 30. 10. 2016. Žalobce však podal žádost až dne 14. 11. 2016. Sporné však bylo, zda byly dány důvody na vůli cizince nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které by omlouvaly pozdní podání žádosti, a zda tedy mělo dojít k zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se ztotožnil s názorem správních orgánů obou stupňů, že důvody, které žalobce uváděl a jimiž odůvodňoval pozdní podání své žádosti, nebyly důvody na jeho vůli nezávislé a že žalobci ve včasném podání žádosti nic nebránilo, resp. zde nebyla žádná objektivní překážka. Tvrzení žalobce, že *„veškeré své další kroky byly činěny v domnění, že jsou v souladu s OAMPem a ÚP ČR“*, vyhodnotil krajský soud jako vyjádření pohnutek, které žalobce vedly k nedodržení zákonem stanovené lhůty k podání žádosti, ale nikoliv jako objektivní okolnost, která mu bránila v jejím včasném podání. Krajský soud dodal, že zahájení řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bylo plně v dispozici žalobce a že neznalost zákona ani tvrzená nesoučinnost správních orgánů neomlouvá opomenutí žalobce. Krajský soud uzavřel, že žalobce podal žádost opožděně a současně neprokázal, že by mu ve včasném podání bránily důvody na jeho vůli nezávislé.

[6] Odkaz žalobce na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu shledal krajský soud nedůvodným. Poukázal na § 66 odst. 1 písm. h) téhož zákona, podle nějž je možné řízení zastavit i z dalších důvodů a jedním z nich je právě důvod daný v § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[7] Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Tato skutečnost by podle krajského soudu mohla být důvodem pro podání

žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, avšak není to tradičně vada, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Obdobně krajský soud vypořádal i námitku nepřiznání odkladného účinku odvolání, neboť ani tu neposoudil jako skutečnost mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[8] Krajský soud se nakonec neztotožnil ani s žalobcovou námitkou směřující proti neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Krajský soud uvedl, že s ohledem na to, že došlo k procesnímu skončení věci (zastavení řízení o žádosti) a nikoliv k jejímu věcnému posouzení, nebylo povinností správních orgánů se přiměřeností zabývat.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel především namítá, že nedal souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Uvádí, že neobdržel žádnou výzvu předsedy senátu k vyjádření se k této otázce, a tudíž nebylo možné rozhodovat bez nařízení jednání.

[11] Stěžovatel uvádí, že je zarážející, že krajský soud napadený rozsudek ze dne 30. 9. 2019 doručil zástupci stěžovatele až dne 6. 1. 2020, resp. jej podal datovou schránkou dne 3. 1. 2020.

[12] V další části kasační stížnosti stěžovatel označuje odstavce 22. až 25. napadeného rozsudku za chybné a nepřezkoumatelné. Krajský soud zde pouze ve shodě se správními orgány obou stupňů uvedl, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou důvody na vůli cizince nezávislé, ale nepracoval dostatečně s žalobním návrhem; vyslovil se obecně a nepřezkoumatelně.

[13] Stěžovatel zdůrazňuje, že jeho záměrem při plánování termínu návštěvy správního orgánu prvního stupně bylo podat žádost o vydání nové zaměstnanecké karty a tento záměr byl znám správnímu orgánu prvního stupně, pracovišti v Karlových Varech, i Úřadu práce České republiky, pracovišti v Karlových Varech (dále jen „úřad práce“). Až při osobním jednání přímo na pracovišti správního orgánu prvního stupně mu bylo sděleno, že je nutno podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Stěžovatel nebyl nikdy nikým dodatečně vyzván, aby důvody pozdního podání žádosti blíže prokázal i přes dikci § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[14] Nakonec stěžovatel vysvětluje, že až do 14. 11. 2016 nepovažoval lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty za relevantní pro jeho případ, neboť hodlal podat novou žádost o vydání zaměstnanecké karty. Pro žádost o vydání zaměstnanecké karty také kompletoval podklady a mohl ji podat až do posledního dne platnosti jeho původního pobytového oprávnění. Z uvedeného důvodu se objednal na termín 14. 11. 2016 ke správnímu orgánu prvního stupně. S těmito skutečnostmi měl krajský soud pečlivě pracovat a soustředit se na tento procesně závadný stav způsobený správním orgánem prvního stupně.

IV.

[15] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatel uvádí pouze pohnutky, které ho vedly k nedodržení lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a nikoliv objektivní okolnosti, které mu ve včasném podání žádosti zabránily. Dodává, že se zde uplatní zásada, že neznalost zákona neomlouvá. Nemůže jít tudíž k tíži správních orgánů, že měl stěžovatel mylnou znalost o svém postavení a dalších potřebných procesních krocích.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal. Pokud by uvedený nedostatek napadený rozsudek vykazoval, bylo by to zjevně překážkou jeho přezkumu z dalších v kasační stížnosti uplatněných důvodů.

[19] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[20] Pokud stěžovatel krajskému soudu vytýká nedostatečnou práci s žalobním návrhem, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelností (pro nedostatek důvodů) netrpí.

[21] Žaloba i přes svou značnou obsáhlost neobsahovala mnoho konkrétních námitek způsobilých věcného přezkumu, ale spíše byla popisem okolností, které předcházely a provázely podání stěžovatelovy žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Krajský soud přezkumu způsobilé, neboť určité, žalobní námitky správně identifikoval a také je vypořádal, aniž kteroukoliv z nich opomněl. Ačkoliv si jistě lze představit i podrobnější vypořádání uplatněných žalobních bodů, krajský soud uchopil podstatu věci správně a stěžejní sporné otázky posoudil srozumitelně i dostatečně. Nejvyšší správní soud poukazuje na svoji judikaturu, v níž zdůrazňuje, že soudy nemají povinnost reagovat na

každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). V souladu s uvedeným krajský soud postupoval a napadený rozsudek obsahuje dostatek důvodů podporujících jeho výrok.

[22] Vytýkal-li stěžovatel krajskému soudu, že se pouze ztotožnil se závěry vyslovenými žalovanou a správním orgánem prvního stupně, pak Nejvyšší správní soud nemůže ani této námitce přisvědčit. Především judikatura kasačního soudu setrvale vychází z názoru, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Nadto krajský soud v napadeném rozsudku nejen, že přisvědčil závěrům žalované, ale připojil i svoje vlastní úvahy ke všem konkrétním žalobním námitkám, které stěžovatel uplatňoval. Ani pro uvedené není napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[23] Stěžovatel dále namítá také jinou vadu řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] spočívající v tom, že krajský soud rozhodl věc bez nařízení jednání, aniž by k tomu dal stěžovatel, který hodlal využít všech svých práv, souhlas. Pro takový postup proto nebyly splněny zákonné podmínky vyplývající z § 51 s. ř. s.

[24] Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařídit ústní jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 96 odst. 2 Ústavy). Výjimkou z této zásady je možnost projednat věc bez nařízení jednání; tato výjimka však musí být vykládána s ohledem na zájmy účastníka řízení restriktivně.

[25] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud *rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že rozhodne-li správní soud o žalobě bez jednání, ačkoli s tím účastníci řízení nesouhlasí, zatíží řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a je to důvodem pro zrušení takového rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Azs 11/2022 - 35, nebo i ze dne 27. 7. 2021, č. j. 10 Azs 232/2021 - 62).

[26] V nyní projednávané věci stěžovatel namítal, že krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky vyplývající z výše citovaného ustanovení.

[27] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce zaslal dne 23. 11. 2018 výzvu a poučení č. j. 57 A 114/2018 - 48, ve kterých stěžovatele informoval o složení senátu, o postupu podávání případných námitek podjatosti, jakož i o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání, pokud to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Krajský soud poučil stěžovatele, že jeho souhlas podle § 51 s. ř. s. se bude předpokládat i tehdy, pokud se ve lhůtě dvou týdnů od doručení přípisu nevyjádří. Vyzval tedy stěžovatele, aby případný požadavek nařídit ve věci jednání sdělil soudu ve lhůtě dvou týdnů. Uvedený přípis s výzvou a poučením byl stěžovateli k rukám jeho zástupce doručen do datové schránky dne 29. 11. 2018. Stěžovatel však ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nesouhlas s rozhodnutím bez jednání nevyjádřil. Nastoupila tedy fikce souhlasu s rozhodnutím bez jednání. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud rozhodl, aniž jednání nařídil.

[28] Stěžovatel krajskému soudu vytýká i průtahy v doručování napadeného rozsudku, který soud vydal dne 30. 9. 2019, ale do datové schránky zástupce stěžovatele jej odeslal až dne 3. 1. 2020 a zástupce stěžovatele si jej z datové schránky poté vyzvedl dne 6. 1. 2020. Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že ze strany krajského soudu sice došlo k prodlevě mezi vydáním a doručením písemného vyhotovení napadeného rozsudku, nutno však dodat, že z obsahu soudního spisu současně vyplývá (byť tato skutečnost nemusela být stěžovateli známa), že krajský soud opakovaně požádal v souladu s § 54 odst. 3 s. ř. s. o prodloužení lhůty k vyhotovení a doručení napadeného rozsudku. Stalo se tak žádostmi o prodloužení uvedené lhůty nejprve do 13. 11. 2019, poté do 27. 11. 2019, následně do 18. 12. 2019 a konečně do 30. 12. 2019. Předseda krajského soudu těmto opakovaným žádostem o prodloužení lhůty k vyhotovení a doručení rozsudku vždy vyhověl. Krajský soud se tedy v tomto směru nedopustil žádného pochybení. Nadto stěžovatel z této skutečnosti (pozdního doručení stejnopisu rozsudku oproti dni rozhodnutí) v kasační stížnosti nevyvozuje žádné důsledky pro jeho případ, ani netvrdí, že by tím byla porušena některá jeho subjektivní veřejná práva. Nejvyšší správní soud tak pouze pro úplnost dodává, že nedodržení lhůty k vyhotovení a doručení rozsudku vyplývající z § 54 odst. 3 s. ř. s. by mohla v individuálních případech zakládat kárné provinění soudce, pokud by její prodloužení nebylo soudci povoleno. Nezakládalo by to však nezákonnost vydaného rozsudku. Jak shora uvedeno, v nynější věci nešlo o tento případ.

[29] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[30] Nejvyšší správní soud tudíž přistoupil k posouzení zbylých kasačních námitek. Spornou otázkou je, zda stěžovatelovo tvrzení o tom, že jeho záměrem bylo podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, a tudíž že nevěděl, že se na něj bude vztahovat lhůta zakotvená v § 47 odst. 1 větě druhé zákona o pobytu cizinců, v níž je třeba podat žádost, lze považovat za důvod na vůli cizince nezávislý ve smyslu § 47 odst. 3 téhož zákona a zda tedy lze jeho žádost považovat za včas podanou.

[31] Ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti. Zabrání-li včasnému podání žádosti důvody nezávislé na vůli cizince, může cizinec podat žádost do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů; cizinec sdělí tyto důvody ministerstvu nejpozději při podání žádosti (srov. § 47 odst. 3 téhož zákona).

[32] Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *usnesením se řízení o žádosti také zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat*.

[33] Jak správně konstatoval krajský soud, mezi stranami není sporné, že zaměstnanecká karta stěžovatele byla platná do 30. 11. 2016, a žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty tak měla být podána nejpozději do 30. 10. 2016. Stěžovatel však žádost podal až dne 14. 11. 2016, tedy po uplynutí zákonné lhůty.

[34] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že výtka stran zavinění tohoto stavu správním orgánem prvního stupně je poprvé explicitně vznesena až v kasační stížnosti. V odvolání i v žalobě, v nichž stěžovatel sice okolnosti podání žádosti popisuje, výslovně pochybení mající za následek pozdní podání jeho žádosti, správnímu orgánu prvního stupně nepřičítá. Svoji argumentaci obsaženou v odvolání či žalobě stěžovatel formuloval jako vykreslení nastalé situace a vylíčení okolností předcházejících či provázejících podání jeho žádosti, aniž z toho ale stěžovatel dovozoval přímé důsledky s vlivem na zákonnost některého ze správních rozhodnutí. V žalobě sice stěžovatel jednou větou uvedl, že správní orgán prvního stupně si nesmí dovolit *„účastníka řízení mylně informovat o správních postupech“*, ovšem nekonkretizoval, o jakých postupech byl mylně informován a ani toto tvrzené pochybení správního orgánu prvního stupně nijak blíže neupřesnil a ani nikterak nedoložil. Jednalo se tedy o popis událostí, které předcházely podání žádosti, či o vysvětlení důvodů, které stěžovateli zabránily ve včasném podání jeho žádosti. V tomto duchu také na uvedené vylíčení skutečností souvisejících s podáním jeho žádosti reagoval i krajský soud, který uvedl, že popsané události nepovažuje za objektivní okolnosti, které stěžovateli zabránily ve včasném podání žádosti, ale spíše za vyjádření pohnutek, které stěžovatele vedly k nedodržení zákonné lhůty.

[35] Přestože stěžovatel popis událostí nastalých před podáním žádosti opakuje v odvolání, žalobě a nyní i v kasační stížnosti, nedokládá, že byl správním orgánem prvního stupně nesprávně poučen nebo uveden v omyl stran možného prominutí zmeškání lhůty. Stěžovatel pouze opakuje, že jednal na základě doporučení správního orgánu prvního stupně pracoviště v Karlových Varech (po konzultaci s pracovištěm v Plzni), a byl tak při podání žádosti v dobré víře o správnosti jím zvoleného postupu. Nenabízí však k prokázání tvrzeného pochybení správních orgánů, spočívajícího v nesprávném poučení, žádné důkazy.

[36] Nejvyšší správní soud se tak v této otázce ztotožňuje s posouzením provedeným jak správními orgány, tak následně i krajským soudem. Zákon o pobytu cizinců stanoví

pravidla pro podávání žádostí o prodloužení pobytového oprávnění. Zákonodárce však současně předvídal i situace, kdy může dojít k opožděnému podání žádosti, a v zákoně upravil omluvitelné důvody, pro které lze i opožděně podanou žádost akceptovat. Za omluvitelné důvody označil takové, které jsou na vůli cizince nezávislé a které mu neumožnily žádost v zákonné lhůtě podat.

[37] Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře opakovaně vyslovil, že za důvod na vůli cizince nezávislý nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 - 32). Za důvody nezávislé na vůli cizince považoval Nejvyšší správní soud v minulosti například nemoc cizince, resp. dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, či ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015 - 40). Naproti tomu za takový důvod judikatura neshledala například nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat i nekompletní (rozsudek ze dne 1. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, či ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35) nebo vydání pobytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015 - 46). Uvedené závěry jsou plně použitelné i v souzené věci.

[38] S ohledem na výše uvedené nelze skutečnost, že stěžovatel hodlal podat jinou žádost a v daný den svůj záměr změnil, považovat za skutečnost nezávislou na jeho vůli. Jedná se naopak zcela zřejmě o situaci, kterou měl stěžovatel pod kontrolou, mohl ji svým jednáním plně ovlivnit a postupovat podle svého původního záměru (podat novou žádost o zaměstnaneckou kartu - k tomu blíže viz odst. [39]). Stěžovatel si při změně svého záměru byl prokazatelně vědom toho, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podává opožděně, proto k ní přiložil přípis s uvedením důvodů pozdního podání žádosti, a musel si tudíž být vědom i toho, že důvody, kterými pozdní podání omlouvá, nemusí být posouzeny jako důvody na jeho vůli nezávislé. Nejvyšší správní soud tedy ve shodě se správními orgány a krajským soudem nepovažuje pouhou skutečnost, že se stěžovatel rozhodl podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty až po uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání na základě informací, jež obdržel od správního orgánu prvního stupně při podání zamýšlené jiné žádosti (o vydání nové zaměstnanecké karty), za důvod na vůli cizince nezávislý ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení věci, jak stěžovatel namítal.

[39] Nejvyšší správní soud tudíž s ohledem na právě uvedené neshledal ani naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[40] Stížnostní námitku, podle níž v rozporu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyl stěžovatel dodatečně vyzván, aby skutečnosti, které považoval za důvody na jeho vůli nezávislé, blíže prokázal, stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti a je tudíž nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovateli nic nebránilo ji uplatnit již v žalobě, měl-li za to, že je pro jeho úspěch ve věci významná. Pro uvedené se Nejvyšší správní soud nemůže touto námitkou nyní zabývat.

[41] Nejvyšší správní soud nad rámec potřebného a pouze pro doplnění dodává, že se stěžovatel mýlí, dovozuje-li, že pokud by dne 14. 11. 2016 podal původně zamýšlenou novou žádost o vydání zaměstnanecké karty, správní orgán prvního stupně by takové žádosti vyhověl spíše než ve skutečnosti podané žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Stěžovatel totiž opomíjí § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.* Stěžovatel dne 14. 11. 2016 pobýval na území České republiky na základě již vydané zaměstnanecké karty, a ve smyslu výše citovaného ustanovení tak nebyl oprávněn podat na území žádost o vydání nové zaměstnanecké karty. Pokud by tak stěžovatel přesto učinil a realizoval by tím svůj původní záměr, byl by přesto naplněn důvod pro zastavení řízení vyplývající z § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[42] Zbývá doplnit, že ač stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neuvádí, v čem jeho naplnění spatřuje. Jelikož řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou, je výlučně věcí stěžovatele, aby formuloval konkrétní námitky, kterými brojí proti právním závěrům krajského soudu. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn tato tvrzení za stěžovatele domýšlet. Z uvedeného důvodu lze uzavřít, že v důsledku chybějící argumentace podřaditelné pod uvedený kasační důvod nemá Nejvyšší správní soud, k čemu by se v tomto směru vyjádřil.

VI.

[43] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu